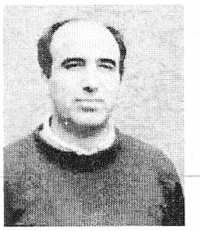

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

Στα 56 του χρόνια, κατάφερε να κερδίσει τον ΤΙΜΗΤΙΚΟ ΤΙΤΛΟ του ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗ. Σε μια ηλικία, που άλλοι ΑΝΑΖΗΤΟΥΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ ΣΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΟΥΣ, ΑΥΤΟΣ ΚΑΤΑΦΕΡΕ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΝΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ! Στις 11/8/2008, ο ΝΤΟΥΡΣΟΥΝ ΚΑΡΑΤΑΣ έγινε ΑΘΑΝΑΤΟΣ !!!

ΑΘΗΝΑ, 30 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2008 - τεύχος 312

ΝΕΑ ΦΑΣΗ ΤΟΥ 3ου ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Αρκετοί - πιστεύουμε - θα είναι οι αναγνώστες μας που θ' αναρρωτηθούν (και θα μάς ρωτήσουν) : Μα, καλά ! Εσείς είστε Αναρχικοί. Γιατί προβάλλετε τόσο πολύ έναν Μαρξιστή-Λενινιστή σαν τον Καρατάς, ηγέτη μιάς Μαρξιστικής-Λενινιστικής οργάνωσης ; Είναι, άραγε, μόνο η συναισθηματική έλξη που ασκεί ο ένοπλος αγώνας και η αντι-ιμπεριαλιστική/αντι-φασιστική στάση του DHKP-C, ή μήπως υπάρχουν κι άλλοι λόγοι ;

Το ερώτημα αυτό - είτε προέρχεται από πολλούς καλόπιστους αναγνώστες, είτε από κάποιους λιγότερους υστερόβουλους επικριτές μας - χρειάζεται οπωσδήποτε κάποια απάντηση. Θα την επιχειρήσουμε, λοιπόν, αποφεύγοντας (κατά το δυνατόν) τις θεωρητικολογίες και παρουσιάζοντας τους λόγους που μάς υπαγορεύουν αυτήν τη στάση.

1. Όπως έχουμε γράψει επανειλημμένα, θεωρούμε πως ο 3ος Παγκόσμιος Πόλεμος έχει ξεκινήσει από την επομένη της διάλυσης της Σοβιετικής Ένωσης (1989), με «πρώτη πράξη» την επίθεση των ΗΠΑ κατά του Ιράκ, το 1990-91. Αντί να σηματοδοτήσει την αρχή μιας περιόδου ειρήνης, το τέλος του «Ψυχρού» Πολέμου (που, βέβαια, κάθε άλλο παρά «ψυχρός» ήταν για κάποιες περιοχές σαν την Κορέα, την χερσόνησο της Ινδοκίνας, την Ινδονησία, το Κογκό-Ζαΐρ, την Αγκόλα, την Ροδεσία, την Διώρυγα του Σουέζ, την Παλαιστίνη, την Κούβα, το Ελ Σαλβαδόρ, την Τσεχοσλοβακία, το Αφγανιστάν...κ.λπ.) σηματοδοτεί την απαρχή ενός νέου ΘΕΡΜΟΥ πολέμου.

2. Τον νέο αυτόν πόλεμο, τον εξαπολύουν οι νικητές του «ψυχρού», δηλαδή οι ΗΠΑ. Η εξέλιξη είναι «φυσιολογική». Από το τέλος του 2ου Παγκ. Πολέμου, οι ΗΠΑ, αναλαμβάνοντας τον ρόλο της ηγετικής δύναμης του «δυτικού κόσμου» (μετά την εξασθένιση των προηγουμένων «μεγάλων δυνάμεων», όπως της Μ. Βρεττανίας), αναλαμβάνουν και τα τεράστια οικονομικά βάρη που συνεπάγεται ο ρόλος αυτός. Η οικονομία τους υπερχρεώνεται (με την μορφή του εσωτερικού χρέους και όχι μόνο) καθώς υποχρεώνονται να ενισχύσουν τις κατεστραμμένες οικονομίες συμμάχων (Μ. Βρεττανίας, Γαλλίας...) και πρώην εχθρών (Γερμανίας, Ιταλίας, Ιαπωνίας...). Φυσικά, αυτό το κάνουν «με το αζημίωτο». Οι χώρες που δέχονται την οικονομική ενίσχυση των ΗΠΑ, στο μεγαλύτερο ποσοστό της την δέχονται με την μορφή ενός δανείου το οποίο γνωρίζουν ότι δεν θα μπορέσουν ποτέ να εξοφλήσουν. Έτσι, θέλοντας και μη-, αναλαμβάνουν με την σειρά τους την δέσμευση να συμπαραταχθούν, στο πλευρό των ΗΠΑ, απέναντι στον άλλο νικητή του 2ου Π.Π., δηλαδή απέναντι στην ΕΣΣΔ. Φυσικά, η ΕΣΣΔ αναλαμβάνει κι αυτή, απ' την πλευρά της, τα ίδια καθήκοντα και τα ίδια βάρη έναντι των ίδιων δεσμεύσεων εκ μέρους των χωρών της «δικής της ζώνης επιρροής». Οι ηγέτιδες δυνάμεις των δυο αντιπάλων συνασπισμών αρχίζουν έναν λυσσαλέο ανταγωνισμό (τα όπλα είναι μόνο ένα σημείο - οπωσδήποτε σημαντικό - αυτού του ανταγωνισμού), που δεν τον πληρώνουν μόνο οι μικρότερες χώρες και οι λαοί, αλλά και οι ίδιες οι οικονομικο-πολιτικές άρχουσες τάξεις της ΕΣΣΔ και των ΗΠΑ. Η «ισορροπία του τρόμου» που εγκαθιστούν μεταξύ τους (και η οποία καλύπτει τις δορυφόρες τους χώρες, αφήνει όμως ακάλυπτες τις, ουσιαστικά άοπλες και υπανάπτυκτες, χώρες του υπόλοιπου κόσμου) δεν αρκεί για να σταματήσει την οικονομική εξάντληση και των δυο τους. Το τέλος του «Ψυχρού» Πολέμου», δηλαδή της

«Ισορροπίας του Τρόμου», βρίσκει (και, βέβαια, σε αυτό οφείλεται) την οικονομία της ΕΣΣΔ κατεστραμμένη και την οικονομία των ΗΠΑ στα πρόθυρα της καταστροφής. Η πρώτη (η Σοβιετική Ένωση) διαλύεται. Για τις δεύτερες (τις ΗΠΑ) σημαίνει η ώρα για την (απολύτως πλέον αναγκαίας) είσπραξη των «χρωστούμενων», από οφειλέτες και μη-. Είναι η ώρα που η εξουσία (κεφάλαιο, κρατικός μηχανισμός, άρχουσα μεγαλοαστική τάξη) των ΗΠΑ κηρύσσει τον Πόλεμο Εναντίον Όλων... Κηρύσσει τον ΤΡΙΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ.

3. Για μάς, λοιπόν, το 1989 σηματοδοτεί το ΠΕΡΑΣΜΑ ΑΠ' ΤΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΣΤΟ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ. Σημαίνει το πέρασμα απ' την εποχή του αλληλοφαγώματος των Καπιταλιστών (αλληλοφάγωμα που - παρ' όλα τα δεινά που συνεπαγόταν - επέτρεπε στον προλετάριο να ελπίζει, αν όχι στο ότι μπορεί να ΑΛΛΑΞΕΙ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ, τουλάχιστον στο ότι μπορεί να ΓΙΝΕΙ ΧΑΛΙΦΗΣ, ΣΤΗΝ ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΧΑΛΙΦΗ. Επέτρεπε π.χ. στον προλετάριο να ελπίζει ότι μπορούσε να επιβάλει την δικτατορία του και να πιστεύει πως θα μπορούσε να κρατήσει τον έλεγχό της. Ή επέτρεπε στον μαύρο λουστράκο να ελπίζει πως θα μπορούσε να γίνει πρόεδρος της δημοκρατικής του χώρας...). ΣΤΟ «ΙΜΠΕΡΙΟΥΜ», δηλαδή ΣΤΗΝ ΣΧΕΔΙΑΖΟΜΕΝΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΜΕΝΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡΣΥΣΣΩΡΕΥΜΕΝΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ, ΤΕΤΟΙΑ ΟΝΕΙΡΑ ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΑ ΔΕΙ ΣΤΟΝ ΥΠΝΟ ΤΗΣ ΑΚΟΜΗ ΚΙ Η ΠΙΟ ΤΟΛΜΗΡΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ.

4. Το «Πέρασμα στο Ιμπεριαλιστικό Στάδιο», ωστόσο, δεν έχει ακόμη επιτευχθεί. Η εξουσία των ΗΠΑ - φορέας του σχεδίου - δεν έχει ακόμη προχωρήσει παρά σε κάποια πρώτα βήματα της εφαρμογής του (βήματα, πάντως, ορατά : γενοκτονία Παλαιστινίων, Ιρακινών, Γιουγκοσλάβων, Αφγανών, Σομαλών... εξανδραποδισμός και χωροφυλακοποίηση Εβραίων, Αλβανών, Αιθιόπων... μετατροπή μισθωτών εργαζομένων σε άμισθους σκλάβους... Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, Παγκόσμια Τράπεζα, Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου...). Σκοντάφτουν οι ΗΠΑ. Σκοντάφτουν στην εξαθλιωμένη μάζα των Νοτιοαμερικάνων κ.λπ. μεταναστών. Σκοντάφτουν στους εξαθλιωμένους Αφροαμερικανούς που ΔΕΝ ΒΛΕΠΟΥΝ ΝΑ ΜΑΥΡΙΖΕΙ Ο ΛΕΥΚΟΣ ΟΙΚΟΣ, ΑΛΛΑ ΒΛΕΠΟΥΝ ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ ΤΟΝ ΟΜΠΑΜΑ ΝΑ ΑΣΠΡΙΖΕΙ (όπως είδαν και τον Πάουελ και την Ράϊς). Σκοντάφτουν στους μικροαστούς που βλέπουν τις τράπεζες να βγάζουν τα σπίτια τους στο σφυρί. Η φάση του Καπιταλισμού και το αλληλοφάγωμά τους με την ΕΣΣΔ παρατράβηξε σε χρόνο, δίνοντας την ευκαιρία και σε άλλες δυνάμεις να ενισχυθούν (Κίνα, κυρίως, Ινδία, Ιράν, Πακιστάν, Βόρεια Κορέα, Ευρωπαϊκή Ένωση...) και είτε να αντιτάσσονται στο σχέδιο, είτε να ζητούν υπέρογκα - κατά την άποψη της εξουσίας των ΗΠΑ - ανταλλάγματα για να το αποδεχθούν. Παράλληλα, η Ρωσσική Ομοσπονδία έχει αξιοποιήσει κατάλληλα τον χρόνο που κύλησε απ' το 1989 μέχρι σήμερα και δεν είναι πια ο «εύκολος αντίπαλος», όπως νόμιζαν τα πρώτα μετα-ψυχροπολεμικά χρόνια.

5. Ακόμη πιο δύσκολα για τα σχέδια των ΗΠΑ γίνονται τα πράγματα λόγω της «βιασύνης» τους να τα εφαρμόσουν. Διαβλέποντας την αύξηση της ισχύος κάποιων Ισλαμικών (κυρίως Αραβικών) χωρών, έσπευσαν να στραφούν βίαια εναντίον τους (Λιβύη, Σουδάν, Σομαλία...), αγνοώντας με επιδεικτική περιφρόνηση το ίδιο το Ισλάμ. Με την ίδια περιφρόνηση με την οποία αγνόησαν την Ιστορία των Βαλκανίων, αγνόησαν και την Ιστορία των Λαών της Μέσης Ανατολής. Διατηρώντας πάντα ανοιχτή την πληγή της Παλαιστίνης, αδιαφόρησαν για τις πεποιθήσεις των Αράβων, πιστεύοντας πως έχουν να κάνουν με μια μάζα καθυστερημένων ανθρώπων, τους οποίους θα χειραγωγούσαν πανεύκολα οι εξαγορασμένες κατά τόπους ηγεσίες τους. Αποτέλεσμα, το πλήγμα της 11/9/2001 στο ίδιο τους το έδαφος. Ιστορικά, το πρώτο εχθρικό πλήγμα στο έδαφος των ΗΠΑ, μιας χώρας που απ' το 1866 βρίσκεται συνεχώς σε εμπόλεμη κατάσταση. Οι σπασμωδικές κινήσεις που ακολούθησαν - εισβολή και κατοχή στο Αφγανιστάν και, κυρίως, στο Ιράκ - οδήγησαν στην κήρυξη Ιερού Πολέμου (Τζιχάντ) κατά των ΗΠΑ και των συμμάχων τους. Χωρίς να έχουν καταφέρει να εκμηδενίσουν την εχθρική - απ' το 1886 - Αναρχική και Μαρξιστική Ιδεολογία, κατάφεραν να στρέψουν εναντίον τους - μετά το τέλος του 2ου Π.Π. - την Ισλαμική Θρησκεία.

6. Αρκετοί - εν προκειμένω - είναι αυτοί που υποστηρίζουν (χωρίς να μάς πείθουν) πως το χτύπημα της 11/9/2001 ήταν «φτιαχτό» απ' τις μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ (βλ. FBI) για «λόγους εσωτερικής» προπαγάνδισης του σχεδίου τους για το Πέρασμα στον Ιμπεριαλισμό. Δεν μάς πείθουν, επειδή μέχρι στιγμής δεν έχουν παρουσιάσει καμμιά απόδειξη, πέραν του ότι «ο Οσάμα Μπιν Λάντεν είχε κάποια σχέση με την CIA, την εποχή που πολεμούσε κατά των Σοβιετικών στο Αφγανιστάν». Αν ο παραπάνω ισχυρισμός (βασιζόμενος σε δυτικές πηγές) αληθεύει, θα λέγαμε ότι αποδεικνύει περίτρανα τα όσα λέμε παραπάνω για την περιφρόνηση των ΗΠΑνθρώπων και την συνακόλουθη οργή των Αράβων και γενικά των Μουσουλμάνων εναντίον τους.

συνέχεια στη σελ.10

Το Επαναστατικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Κόμμα – D.H.K.P. με ανακοίνωση τύπου που εξέδωσε στις 11 Αυγούστου 2008 έκανε γνωστό ότι ο Dursun KARATAS, Γενικός Γραμματέας του Κόμματος , έχασε τη ζωή του σε νοσοκομείο του εξωτερικού όπου νοσηλευόταν επειδή έπασχε από καρκίνο. Στη σχετική ανακοίνωση αναφέρονται συνοπτικά τα εξής:

ΕΦΥΓΕ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ Ο ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ, Ο ΗΓΕΤΗΣ ΚΑΙ Ο «ΘΕΙΟΣ» ΜΑΣ. ΧΑΣΑΜΕ ΤΟΝ ΝΤΟΥΡΣΟΥΝ ΚΑΡΑΤΑΣ, ΤΟΝ ΓΕΝΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΜΑΣ

* Θα εξακολουθήσουμε να δυναμώνουμε την πάλη σύμφωνα με τα όσα μας δίδασκε ο αρχηγός μας.
* Το να είσαι αγωνιστής- επαναστάτης πρέπει να κρίνεται πλέον με βάση το έργο και τη ζωή του ηγέτη μας.
* Στέλνουμε συλλυπητήρια στους λαούς της Τουρκίας αλλά και όλης της υφηλίου για την απώλεια του μεγάλου αγωνιστή.

Η θλίψη μας είναι απερίγραπτη, η απώλεια αυτή είναι πολύ μεγάλη. Ο σ. Ντουρσούν ΚΑΡΑΤΑΣ, Γενικός Γραμματέας του DHKP ως ένας ακόμη μάρτυρας του αγώνα μας άφησε την τελευταία του πνοή στις 05.00 τα ξημερώματα στις 11 Αυγούστου 2008. Σταμάτησε η καρδιά ενός μεγάλου επαναστάτη που χτυπούσε αδιάκοπα 38 ολόκληρα χρόνια μέσα στους αγώνες για την ελευθερία των λαών μας και την ανεξαρτησία της χώρας μας. Όταν έδωσε την τελευταία του πνοή στην αγκαλιά των συντρόφων του, στο πρόσωπό του εμφανιζόταν ξεκάθαρα η περηφάνια, επειδή ως ηγέτης επαναστάτης εκτέλεσε τα αγωνιστικά του καθήκοντα μέχρι την τελευταία στιγμή.

Σύντροφοι!
Χάσαμε τον ηγέτη μας-το «θείο» μας (- όπως τον αποκαλούσαμε-), το άσβηστο φως μας στα σκοτάδια, την πυξίδα που μας έδειχνε τον δρόμο σε κάθε δυσκολία. Χάσαμε τον πρωτοπόρο αγωνιστή που καθόριζε την πορεία μας. Χάσαμε το δάσκαλό μας που με τις συμβουλές του, κατάφερνε πάντα να βοηθήσει όσους είχαν πέσει και να τους στηρίξει πάλι στις γραμμές του αγώνα. Χάσαμε τον αρχηγό μας, το παράδειγμά μας που πάντα βρισκόταν δίπλα μας με την πολιτική του σκέψη και τακτική.
Ο σύντροφός μας ζωγράφιζε επί 38 χρόνια τις πιο ωραίες εικόνες σε τούτο το γερασμένο και σε δεκάδες σημεία χτυπημένο και δοκιμαζόμενο πλανήτη. Χάσαμε τον καθοδηγητή μας! Με την καθοδήγηση και την επίβλεψή του, καταφέραμε να φτάσουμε στο σήμερα χωρίς να χάσουμε το δρόμο μας, παρά τις θύελλες των αντεπαναστάσεων, τα χτυπήματα από το φασισμό και τον ιμπεριαλισμό. Ο ηγέτης μας είναι πλέον η σημαία του αντιφασιστικού αντιιμπεριαλιστικού αγώνα μας και του διεθνισμού.
Λέμε «αντίο» στο σύντροφό μας που «έφυγε» προς την αθανασία. Το να είναι «αθάνατος» δεν είναι δικός μας χαρακτηρισμός, επειδή εκείνος στα 38 χρόνια αγώνα και θυσίας βήμα-βήμα έφτασε σε αυτή την τιμημένη θέση. Όσα έργα μας άφησε είναι τεκμήρια της πίστης και της θυσίας του. Το Κόμμα μας για την ίδρυση και την οργάνωση του οποίου εκείνος θυσίασε όλη τη ζωή του, το αίμα και την υγεία του θα συμβολίζει πάντα την αθανασία του. Τα θεωρητικά και πρακτικά έργα του που αποτελούν για μας αγωνιστική παρακαταθήκη είναι ταυτόχρονα απόδειξη ότι εκείνος δεν πέθανε ποτέ!
Γνωρίζουμε πόσο δύσκολη θα είναι η συνέχιση της επαναστατικής πορείας χωρίς την καθοδήγηση και την πολιτική του αντίληψη. Τα έργα του, αλλά και η ίδια η ζωή του, θα είναι παραδείγματα για μας για πάντα.

Λαέ μας και σύντροφοι!
Ο ηγέτης μας εδώ και 10 χρόνια πάλευε με όλη τη θέληση και τη δύναμή του κατά του καρκίνου, ο οποίος ήταν αποτέλεσμα των βασανιστηρίων και της φυλάκισής του που διήρκεσαν χρόνια, της απεργίας πείνας μέχρι θανάτου, της δύσκολης ζωής στην παρανομία και την εξορία. Για την περίθαλψη του κάναμε ό,τι ήταν επιστημονικά εφικτό. Παρά την ασθένειά του, ο σύντροφός μας, εκτός από τις τελευταίες 6 μέρες της ζωής του, δεν εγκατάλειψε ποτέ τα καθήκοντά του.
Στελέχη, μαχητές και προσκείμενοι στο κόμμα μας, λαέ της χώρας, να είστε σίγουροι ότι το Κόμμα μας θα συνεχίσει με μεγαλύτερο ζήλο την πάλη. ακολουθώντας τον δρόμο που χάραξε ο ηγέτης μας. Η ζωή του ήταν αφιερωμένη στους αγώνες για την ανεξάρτητη δημοκρατική σοσιαλιστική Τουρκία και θα είναι μάθημα για όλους μας. Κάθε στιγμή της ζωής του είναι γεμάτη με θυσίες που θα τιμάμε πάντα. Ο αγώνας θα συνεχίζεται αδιάκοπα και ανυποχώρητα.
Ο Ντουρσούν Καρατάς συμβολίζει μια ζωή η οποία κάθε στιγμή ταυτιζόταν με τους αγώνες. Μια ζωή γεμάτη νίκες και ήττες, θυσίες και προδοσίες, μέσα από την οποία ο σύντροφός μας κατάφερε να αποτελέσει παράδειγμα αγωνιστή. Ο τρόπος που έζησε σηματοδότησε τους ταξικούς και επαναστατικούς αγώνες των τελευταίων 38 χρόνων στη χώρα μας.
Με την πίστη του στα οράματα της επανάστασης και στον Μαρξισμό-Λενινισμό, με την αλύγιστη του θέληση και την αποφασιστικότητά του ενάντια στους εχθρούς μας κατάφερε να καθοδηγήσει το Κόμμα μας στις πιο κρίσιμες στιγμές. Η θεωρητική και πρακτική καθοδήγησή του συνεχίστηκε ανυπόταχτα στις πιο αβάσταχτες συνθήκες που επικρατούσαν. Η ζωή του συντρόφου μας αποτελεί μάθημα από το οποίο πρέπει να παραδειγματιστούμε εμείς και όσοι αγωνίζονται στον κόσμο ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τους συνεργάτες του. Καθ' όλη την διάρκεια της 38χρονης επαναστατικής ζωής του, πάντα ζούσε σύμφωνα με τις αρχές του Σοσιαλισμού και όχι τους νόμους της ολιγαρχίας. Ποτέ δεν είχε μια σταθερή διεύθυνση κατοικίας εκτός από αυτή που είναι η καρδιά του λαού μας. Ακόμη και όταν νοσηλευόταν στο εξωτερικό δεν είχε μια «νόμιμη» ταυτότητα. Παρά τις απειλές, τις επιχειρήσεις, τις δημαγωγίες στα αστικά ΜΜΕ, εκείνος συνέχιζε πάντα με μεγαλύτερο πάθος.

Αυτός ήταν ο θεωρητικός μας, ο δάσκαλος μας, ο καπετάνιος μας αλλά και ταυτόχρονα ο ακούραστος και ασυμβίβαστος μαχητής της επανάστασης.

Ο σ. Ντουρσούν Καρατάς γεννήθηκε στις 25 Μάρτη του 1952 στο Ελάζιγ. Ήταν κουρδικής καταγωγής από φτωχή οικογένεια. Για πρώτη φορά συνελήφθη το 1974 στο Ελάζιγ με τους συντρόφους του όταν έγραφαν στους τοίχους συνθήματα ενάντια στη εισβολή της ολιγαρχικής δικτατορίας στην Κύπρο. Από τότε μέχρι την τελευταία του πνοή συνέχιζε την πολιτική του δραστηριότητα.
Το 1970 γράφεται στο Πανεπιστήμιο της Κωνσταντινούπολης και γίνεται δραστήριο μέλος της DEV-GENC (Επαναστατικής Νεολαίας). Λέγεται ότι το να είσαι ηγέτης δεν χαρίζεται, αλλά κατακτιέται με θάρρος και πίστη. Ο σύντροφός μας εμφανίζεται από τους πρώτους κιόλας αντιφασιστικούς αντιιμπεριαλιστικούς αγώνες των φοιτητών ως ηγέτης. Κατακτάει, με την τόλμη και την συνέπεια του, την εμπιστοσύνη, την εκτίμηση και τον σεβασμό των συντρόφων του που τον αποκαλούν πλέον «Θείο». Οι αγωνιστές της Επαναστατικής Νεολαίας δεν περιορίστηκαν στα στενά νομικά όρια, ούτε κλείστηκαν στους πανεπιστημιακούς χώρους. Έτσι τον γνώρισαν χιλιάδες άνθρωποι στις φτωχογειτονιές και τα εργοστάσια.
Όταν η φασιστική τρομοκρατία έφτασε στο απόγειο της και όταν πολλοί άλλοι εγκατέλειπαν το πεδίο του αγώνα, εκείνος, ως ηγετικό στέλεχος της DEV-SOL (Επαναστατικής Αριστεράς) έγραφε: « Η αμερικανοκίνητη φασιστική χούντα δε θα συντρίψει τα 45

εκατομμύρια του λαού μας!» καλώντας όλους για τη συνέχιση της αντίστασης. Ενώ δεκάδες άλλοι έψαχναν θεωρίες για να εξηγήσουν γιατί έσκυψαν το κεφάλι και συμβιβάστηκαν, εκείνος στις πιο αβάσταχτες συνθήκες της χούντας οργάνωσε τον αντιχουντικό αγώνα και την αντίσταση σε κάθε σημείο της χώρας. Όπου βρισκόταν μετέτρεπε το μέρος σε εστία αντίστασης. Έτσι και κατά τη διάρκεια της κράτησης του στις φυλακές, έγινε κινητήρια δύναμη, οργάνωσε και συμμετείχε επί 75 μέρες στην ιστορική αντίσταση της απεργίας πείνας μέχρι θανάτου το 1984, αποκρούοντας τα σχέδια της φασιστικής χούντας που πάσχιζε να υποτάξει τους αγωνιστές. Το να είσαι «ηγέτης» σημαίνει να βαδίζεις πάντα στην πρωτοπορία του αγώνα ακόμη και όταν πρέπει να πληρώσεις το κόστος με την ίδια σου τη ζωή.
Όταν άρχισαν οι αναθεωρητές να συμβιβάζονται ανάλογα με τις επιδιώξεις του ιμπεριαλισμού και να απαρνούνται τις αρχές του Σοσιαλισμού, ο ηγέτης μας έγραφε το σύνθημα: «Θα συγκλονίσουμε ακόμη μια φορά τον κόσμο από την Τουρκία». Όταν οι ιμπεριαλιστές ούρλιαζαν για τη «νίκη» τους μετά τις ανατροπές των ρεβιζιονιστικών χώρων και κάποιοι αναθεωρητές ξεκινούσαν να εξαπλώνουν την απελπισία και τις αμφιβολίες για το Σοσιαλισμό, εκείνος σήκωνε πιο ψηλά τη σημαία μας με το σφυροδρέπανο. Στη δίκη της DEV-SOL που «καταδικάζονταν» 1453 αγωνιστές, ο ηγέτης μας διάβασε ένα μανιφέστο αντίστασης αποτελούμενο από 1753 σελίδες που έγραψαν από κοινού και ονόμασαν «Έχουμε Δίκιο, Θα νικήσουμε!». Με την ιστορική και ηρωική στάση του στις δίκες της DEV-SOL, ο Ντουρσούν Καρατάς έγινε σύμβολο αντίστασης. Τον Οκτώβρη του 1989, απέδρασε από τις φυλακές της ολιγαρχίας αφήνοντας ένα σημείωμα: « Η ελευθερία δε χαρίζεται! Φεύγουμε για να συμμετάσχουμε στην πάλη της κατάκτησης της ελευθερίας!». Δεκάδες εντάλματα δημοσίευσαν οι αρχές για να βρεθεί είτε νεκρός είτε ζωντανός, ωστόσο εκείνος οργάνωσε τα πιο ισχυρά χτυπήματα στους εχθρούς του λαού μας. Αυτός ήταν ο λόγος που προσπαθούν οι κυβερνώντες να επιτεθούν με δυσφημίσεις και ψέμματα στο πρόσωπό του. Εκατοντάδες σύντροφοί μας, που έπεσαν μαχόμενοι φωνάζοντας την τελευταία στιγμή: «Ζήτω ο ηγέτης μας Ντουρσούν Καρατάς!», απάντησαν στον ψυχολογικό-πόλεμο της ολιγαρχίας που σκόπευε να δημιουργήσει δυσπιστία απέναντι στο πρόσωπο του συντρόφου μας.

Αδέλφια μας, σύντροφοι και λαέ μας, να είστε βέβαιοι ότι σε κάθε αντίσταση και εξέγερση, σε κάθε χτύπημα, θα ακουστεί η ίδια φωνή. Ο σύντροφός μας δημιούργησε και συμμετείχε στις Ένοπλες Μονάδες Ενάντια στη Φασιστική Τρομοκρατία (FTKSME) και στις Ένοπλες Επαναστατικές Δυνάμεις (SDB) που έγιναν εφιάλτες για τα όργανα της ολιγαρχίας και του ιμπεριαλισμού. Για να μας εκφοβίσουν δολοφόνησαν δεκάδες συντρόφους μας, μεταξύ των οποίων και την Σαμπαχάτ Καρατάς, μέλος της Κ.Ε. της DEV-SOL που ήταν σύζυγός του. Ούτε οι δολοφονίες ούτε οι φυλακίσεις εκατοντάδων συντρόφων μας δεν μπόρεσαν να σταματήσουν την πορεία μας για την επανάσταση. Ενάντια στον οπορτουνισμό και το ρεφορμισμό ο ηγέτης μας σηκώνοντας το λάβαρο του Μαρξισμού-Λενινισμού κατάφερνε κάθε φορά να γιατρέψει τις πληγές και να συνεχιστεί η πορεία μας. Μετά από το ιδρυτικό συνέδριο του Κόμματός μας, στις 30 Μάρτη του 1994, ο σ. Ντουρσούν Καρατάς εκλέχθηκε Γενικός Γραμματέας και μέχρι να «φύγει» από τη ζωή στάθηκε αντάξιός της θέσης του. Το όνομά του πλέον είναι όρκος μας για τη νίκη. Θα είμαστε πάντα αντάξιοί του. Ο ηγέτης μας στην δίκη της Επαναστατικής Αριστεράς έλεγε μεταξύ των άλλων: « Αυτή η πάλη που διεξάγεται είναι ταξική και θα συνεχιστεί μέχρι την συντριβή του εχθρού. Νιώθω περήφανος που είμαι ένας από τους μαχητές της DEV-SOL που αποτελεί την ελπίδα για το μέλλον της χώρας και τη σημαία της απελευθέρωσής του λαού μας». Το όνομα αυτής της ελπίδας είναι πλέον το DHKP-C.
Από τις φτωχογειτονιές στα πανεπιστήμια, από τους χώρους δουλειάς μέχρι τις κορυφές των βουνών όπου είχαμε δράση και οργάνωση, ο ηγέτης μας συνέβαλλε, ανάλυε και πρότεινε

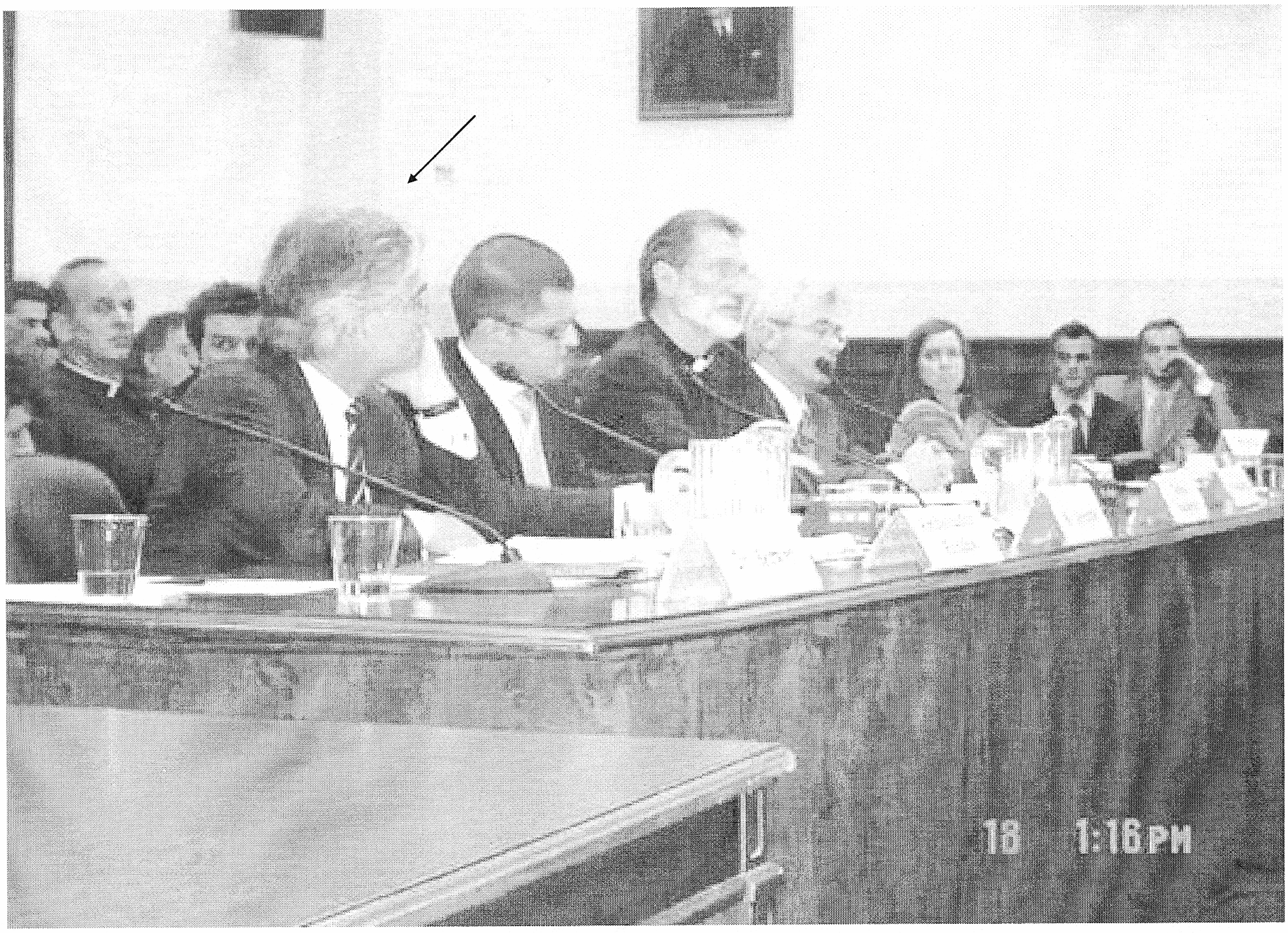
λύσεις στους προβληματισμούς, έδινε κουράγιο και δύναμη σε όλους. Με την αλύγιστη θέληση και το αδάμαστο θάρρος του, εκπαίδευσε δεκάδες στελέχη που καθοδήγησαν τους πιο σκληρούς αγώνες πολλοί από τους οποίους έπεσαν ηρωικά.
Τα όργανα του ιμπεριαλισμού και του φασισμού δεκάδες χρόνια «καταζητούσαν» τον ηγέτη μας για να τον εξοντώσουν. Δεν κατάφεραν να τον δολοφονήσουν. Δεν θα τους αφήσουμε όμως ούτε στιγμή να χαίρονται. Δεν θα χαροποιήσουμε ποτέ τους εχθρούς μας, δεν θα στενοχωρήσουμε τους φίλους και το λαό μας.
Λαέ μας! Έχασες ένα παλικάρι σου, έναν καπετάνιο σου που ποτέ δεν έσκυψε το κεφάλι του και πάντα αντιστάθηκε ηρωικά, ένα δάσκαλο που 38 ολόκληρα χρόνια μας δίδασκε την επανάσταση και το Σοσιαλισμό. Εμείς, τα στελέχη, οι μαχητές και οι αγωνιστές του DHKP-C, υποσχόμαστε ότι θα κρατήσουμε γερά και ψηλά τη σημαία που μας άφησε ο δάσκαλός μας. Βαδίζοντας στο δρόμο που εκείνος χάραξε θα συνεχίσουμε να μαχόμαστε μέχρι τη νίκη, μέχρι τη ίδρυση της Επαναστατικής Λαϊκής Κυριαρχίας τα θεμέλια της οποίας έχτισε ο ηγέτης μας. Αργά η γρήγορα θα υλοποιήσουμε τα όνειρα του.
Σύντροφοι! Ο «Θείος» μας, σωματικά δεν είναι πλέον μαζί μας όμως με τις ιδέες του και τα έργα του πάντα θα μας καθοδηγεί. Η «παρακαταθήκη» που μας άφησε είναι να δυναμώσουμε με μεγαλύτερο πάθος και ζήλο τους αγώνες μας. Πρέπει να παραδειγματιζόμαστε από το γεγονός ότι ο ηγέτης μας μέχρι τις τελευταίες του μέρες εκτέλεσε τα καθήκοντά του.
Σύντροφοι, για να καλύψουμε το κενό στη θέση του δεν πρέπει να χάσουμε δευτερόλεπτο καθώς πρέπει να σηκώσουμε μεγαλύτερο βάρος. Αυτό είναι η τελευταία επιθυμία του, αυτό χρειάζεται να κάνουν οι αγωνιστές ενός επαναστατικού κινήματος.
Λαοί της Τουρκίας και όλης της υφηλίου!
Ο πόνος που νιώθουμε για την απώλεια του συντρόφου μας είναι μεγάλος. Όμως η πίστη μας, η αποφασιστικότητα και η υπευθυνότητά μας σήμερα είναι μεγαλύτερη από τον πόνο μας. Η ιστορία κατέγραψε επανειλημμένα ότι είμαστε ανίκητοι. Θα γράψει επίσης και τη νίκη μας. Να γνωρίζετε ότι θα συνεχίσουμε την επαναστατική μας πορεία και καθ' όλη την διάρκεια της ο ηγέτης μας θα βαδίζει μαζί μας. Θα ακουστεί σε κάθε γωνιά της χώρας μας η φωνή του την οποία δεν κατάφεραν οι εχθροί μας να την πνίξουν. Θα συνεχίσουμε να μιλάμε με την φωνή του. Θα βαδίζουμε γερά και αποφασιστικά στον δρόμο της επανάστασης σαν τον ηγέτη μας. Όταν φτάσουμε στη μέρα της νίκης, ο «θείος» μας θα κυματίσει την σημαία μας στα κάστρα της ολιγαρχίας.

Ο ΝΤΟΥΡΣΟΥΝ ΚΑΡΑΤΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΘΑΝΑΤΟΣ! ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ ΜΑΣ, ΗΓΕΤΗΣ, «ΘΕΙΟΣ» ΜΑΣ, Η ΦΛΟΓΑ ΜΑΣ ΠΟΥ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΝΑ ΦΩΤΙΖΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΜΑΣ!

11 Αυγούστου 2008
D H K P
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΛΑΪΚΟ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

Απώλεια σημαντική, η απώλεια ενός αγωνιστή σαν τον Ντουρσούν Καρατάς. Ιδιαίτερα στις δύσκολες μέρες που περνάμε και στις ακόμη πιο δύσκολες που έρχονται. Η θεωρητική και πρακτική συμβολή του υπήρξε πολύτιμη, όχι μόνο για τους αγώνες στην Τουρκία, αλλά και για τους αγώνες στην Ελλάδα και στον κόσμο ολόκληρο. Ήταν ένας Καπετάνιος, ένας Ηγέτης, ένας «Θείος» και για μάς. Ήταν ο Επαναστάτης που μάς έμαθε πως στην γειτονική μας χώρα ζουν άνθρωποι που παλεύουν για την δική τους και για την Πανανθρώπινη τη Λευτεριά, με τ' όπλο στο χέρι, ενάντια στο φασισμό και τον ιμπεριαλισμό. Άνθρωποι που δεν διστάζουν να δώσουν στον αγώνα την ζωή και την υγεία τους. Άνθρωποι που - σακατεμένοι απ' τις σφαίρες, τις απεργίες πείνας, τα βασανιστήρια - δίνουν την τελευταία σταγόνο του αίματός τους, την τελευταία ικμάδα του πνεύματός τους στον κοινωνικό πόλεμο για ένα μέλλον απαλλαγμένο από τυράνους, για ένα Μέλλον αντάξιο των Ανθρώπων. Μάς έμαθε πως δεν είμαστε μόνοι. Και μάς έδειξε τον μόνο δρόμο που οδηγεί στην Απελευθέρωση : Τον ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΕΝΟΠΛΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ !

«Εκλεκτές» προσωπικότητες (βλ. παλιόμουτρα)

18 Μάη 2005. Ο πρέσβυς Άλεξ Ρόντος (σημειώνεται με βέλος) κατά την κατάθεσή-μαρτυρία του στην υποεπιτροπή του Κονγκρέσσου των ΗΠΑ «για τα Βαλκάνια και τις διαφαινόμενες απειλές». Αριστερά του κάθεται ο - επίσης πράκτορας της CIA - υπουργός εξωτερικών της «σερβικής» κυβέρνησης του Κοστουνίτσα, Βουκ Γέρεμιτς.

«Πρέσβυς» (τίνος κράτους άραγε ;), ο {Τανζανός, αφού εκεί γεννήθηκε, μετέπειτα, Έλληνας και, σήμερα, Γεωργιανός) Άλεξ Ρόντος (Alex G. Rondos) υπηρέτησε απ' όλες τις θέσεις (καμμιά δεκαριά), που κατά καιρούς κατέλαβε, πιστά τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών, εκτελώντας πειθήνια τις εντολές των διαφόρων μυστικών υπηρεσιών των ΗΠΑ.
Την εποχή του πολέμου κατά της Γιουγκοσλαβίας και μετά τον διαμελισμό της, δέχτηκε τα θερμά συγχαρητήρια του State Department, για τον ρόλο του στην «επιτυχή έκβαση των διπλωματικών πιέσεων προς την Σερβική πλευρά, ώστε να αποδεχθεί την ήττα της και να συμβιβαστεί με τους κατακτητές».
ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ (με βαθμό ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ, παρακαλώ, ΤΟΥ ΥΠΟΡΓΕΙΟΥ) ΤΟΥ ΤΟΤΕ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ (ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΣΗΜΙΤΗ), ΓΙΩΡΓΑΚΗ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ, Ο ΡΟΝΤΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΟΡΓΑΝΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΣΛΟΜΠΟΝΤΑΝ ΜΙΛΟΣΕΒΙΤΣ (και προετοίμασε την σύλληψη, την παράδοση στην Χάγη και, τέλος, την δολοφονία του), ΠΟΥ ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΕ ΤΟ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΝΑ ΔΕΧΘΕΙ ΤΟΥΣ ΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΔΟΣΙΛΟΓΩΝ ΠΟΥ ΕΠΕΒΑΛΑΝ ΟΙ ΚΑΤΑΚΤΗΤΕΣ, ΠΟΥ ΔΡΟΜΟΛΟΓΗΣΕ ΤΗΝ ΑΠΟΣΧΙΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ «ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΠΟΙΗΣΗ» ΤΟΥ ΚΟΣΣΥΦΟΠΕΔΙΟΥ (αλλά και της ΠΓΔΜ).
Με την εκλογική ήττα του ΠΑ»ΣΟ»Κ, το 2004, ο Άλεξ φεύγει απ' την Ελλάδα. Ξαναεντοπίζεται στις ΗΠΑ, όπου «καταθέτει», όπως είδαμε, στο Κονγκρέσσο, το 2005, αλλά και το 2006 (στις 20 Σεπτεμβρίου) τις «εμπειρίες» του από τα Βαλκάνια, δηλαδή απ' την Σερβία και το Κοσσυφοπέδιο,

με την ιδιότητα του «πρώην πρέσβεως της Ελλάδας». Οι «μαρτυρίες» του υπάρχουν απομαγνητοφωνημένες στα αρχεία του Κονγκρέσσου και μπορεί κανείς να τις αναζητήσει στο διαδίκτυο ή να διαβάσει μεταφρασμένα αποσπάσματά τους σε κάποιες ελληνικές εφημερίδες του τελευταίου δεκαπενθημέρου.
Παρ' όλα αυτά, το υπουργείο εξωτερικών των ΗΠΑ «παριστάνει πως δεν τον ξέρει». Κατά την τακτική ενημέρωση των δημοσιογράφων απ' τον εκπρόσωπο του State Department, Adam Ereli, στις 19 Σεπτέμβρη του 2005 (τέσσερεις μόλις μήνες μετά την πρώτη του «κατάθεση» στο Κονγκρέσσο), διαμείβεται ο ακόλουθος διάλογος :
«Δημοσιογράφος : Και μια ακόμη ερώτηση για της ΗΠΑ. Ο κ. Άλεξ Ρόντος εθεάθη χθές στον ΟΗΕ να συνοδεύει τον υφυπουργό Νίκολας Μπερνς και τον βοηθό υπουργό...
Έρελι : Ο κ. ποιός ;
Δημοσιογράφος : Ο Άλεξ Ρόντος, (R-o-n-d-o-s, *προφέρει ένα-ένα τα γράμματα*), εθεάθη χθές στον ΟΗΕ να συνοδεύει τον υφυπουργό Νίκολας Μπερνς (Nicholas Burns, γνωστός και μη-εξαιρετέος) και τον βοηθό υπουργό Ντάνιελ Φράιντ (Daniel Fried) πριν την συνάντηση με τον Έλληνα υπουργό εξωτερικών (Πέτρο Μολυβιάτη). Αναρρωτιέμαι με ποιά ιδότητα το έκανε αυτό ο κ. Άλεξ Ρόντος και αν εξακολουθεί να εργάζεται για την κυβέρνησή σας σε κάποιο τμήμα της πρεσβείας των ΗΠΑ στην Αθήνα ;
Έρελι : Δεν γνωρίζω ποιό είναι αυτό το άτομο και δεν γνωρίζω αν αναμείχθηκε καθ' οιονδήποτε τρόπο σ' αυτές τις συναντήσεις.
Δημοσιογράφος : Μπορείτε, όμως, να δεχθείτε την ερώτηση, επειδή...
Έρελι : Θα δεχθώ την ερώτηση αν... Θα δω τί μπορώ να βρω για το θέμα.
Δημοσιογράφος : Επειδή στο παρελθόν έγινε πολλή συζήτηση γι' αυτό το άτομο στις ενημερώσεις του υπουργείου (κατά την περίοδο της επίθεσης εναντίον της Γιουγκοσλαβίας) κι έτσι θα ήθελα να δεχθείτε την ερώτηση και να ερευνήσετε το θέμα.
Έρελι : Θα δω, αν ο κ. Ρόντος ήταν εκεί και αν είχε κάποια ανάμιξη...
Δημοσιογράφος : Εντάξει. Ευχαριστώ.
Έρελι : Παρακαλώ...»

> *Η ενημέρωση αφορούσε τις ελληνο-τουρκικές σχέσεις. Οι εντός παρενθέσεων διευκρινίσεις είναι δικές μας. Ο ίδιος εκπρόσωπος του State Department (ο Adam Ereli) είχε ερωτηθεί για τον ρόλο του Ρόντου (μάλλον απ' τον ίδιο δημοσιογράφο) και τις σχέσεις του με τον πρεσβευτή των ΗΠΑ στην Ελλάδα (Thomas Miller) και κατά την ενημέρωση της 27 Ιουλίου 2004, που αφορούσε το κυπριακό δημοψήφισμα για το «Σχέδιο Αννάν». Κατά τον δημοσιογράφο, ο Ρόντος είναι «συντονιστής (των δυο κυβερνήσεων) σε θέματα τρομοκρατίας», ο Ereli πάντως αρνείται πως ο «πρέσβυς» δουλεύει για τις ΗΠΑ : «...Ο κ. Ρόντος μιλάει για λογαριασμό του κ. Ρόντου. Εμείς μιλάμε για την αμερικάνικη εξωτερική πολιτική...».*

Δυο χρόνια αργότερα, ξαναβρίσκουμε τον Ρόντο. Αυτή την φορά, στο Τμπιλίσι (Τιφλίδα), με την ιδιότητα του «συμβούλου του Γεωργιανού προέδρου Μιχαήλ Σαακασβίλι». Μετά το φιάσκο που έπαθε, βέβαια, ο Σαακασβίλι, δεν νομίζουμε πως το State Department θα συγχαρεί και πάλι τον Άλεξ (μολονότι είχε ειδοποιήσει, απ' τον Μάη του 2008, με άρθρο του στην Herald Tribune, πως «η Ρωσσία ετοιμαζόταν να την πέσει στην Γεωργία»).
Το ερώτημα που μάς προβληματίζει, ωστόσο, δεν είναι τόσο οι σχέσεις του Alex Rondos με την Condoleezza Rice και με τον Γεωργιανό ηγέτη. Είναι - κυρίως - οι σχέσεις του ΓΙΩΡΓΑΚΗ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ με το υπουργείο εξωτερικών των ΗΠΑ και με την εξωτερική πολιτική των ιμπεριαλιστών της Washington. Γιατί ο μέν Rondos έφυγε απ' την Ελλάδα, ο Γιωργάκης όμως παραμένει εδώ.
Και ΤΗΡΕΙ ΣΙΓΗΝ ΙΧΘΥΟΣ ο πρόεδρος της «Σοσιαλιστικής Διεθνούς» επί του θέματος. Όπως σιγήν ιχθύος τηρεί και η σημερινή νεοδημοκρατική ηγεσία του ΥΠΕΞ, παρά τον δυνατό θόρυβο που έχουν ξεσηκώσει τα ΜΜΕ.
Μπορεί, λοιπόν, οι περισπούδαχτοι «αναλυτές» κι οι «δημοσκόποι» ν' απορούν «πώς είναι δυνατόν να μην εισπράττει η αξιωματική αντιπολίτευση την φθορά της κυβερνητικής παράταξης ;» η απάντηση όμως είναι απλούστατη :
ΤΟ ΠΑΣΟΚ ΕΚΑΝΕ Ο,ΤΙ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΓΙΑ ΝΑ ΦΑΝΕΙ ΑΡΕΣΤΟ ΣΤΗΝ ΝΤΟΠΙΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΥΠΕΡΕΞΟΥΣΙΑ. ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΗΤΑΝ, ΑΠ' ΤΗ ΜΙΑ Ν' ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΕΙ ΤΟΥΣ ΑΡΙΣΤΕΡΟΥΣ, ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΥΣ, ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ ΨΗΦΟΦΟΡΟΥΣ ΤΟΥ, ΧΩΡΙΣ, ΑΠ' ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΝΑ ΠΕΙΘΕΙ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ ΣΤΡΟΦΗΣ ΤΟΥ.
ΔΕΝ ΠΕΙΘΕΙ ΠΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟ ΠΩΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΟΜΜΑ ΠΡΑΚΤΟΡΩΝ ΤΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ. ΚΑΙ ΔΕΝ ΠΕΙΘΕΙ ΤΟΥΣ ΗΠΑΤΖΗΔΕΣ ΕΠΙΚΥΡΙΑΡΧΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΟΥΛΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ...

Η ακρίβεια πλήττει πλατειά στρώματα του πληθυσμού ενώ η κυβέρνηση της Ν.Δ. θέλει να σταματήσει την αύξηση των τιμών, με λάθος όμως τρόπο. Η ακρίβεια μπορεί να χτυπηθεί στην ρίζα της μόνο εάν γίνει αποφασιστική παρέμβαση στις σχέσεις ιδιοκτησίας επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας, οι οποίες θα τεθούν υπό κοινωνικό έλεγχο. Αυτό ισχύει όχι μόνο για την κυβέρνηση της Ν.Δ., αλλά και για τις περισσότερες κυβερνήσεις του πλανήτη. Μπορούν, όμως, αυτές οι κυβερνήσεις και τα στελέχη της. που έχουν γαλουχηθεί στις ανώτερες σφαίρες της καπιταλιστικής κοινωνίας, να έρθουν σε σύγκρουση με τον ίδιο τους τον εαυτό; Μια θετική απάντηση στο συγκεκριμένο ερώτημα θα ήταν τουλάχιστον λάθος.

Υπάρχει τεράστιο πρόβλημα σχετικά με τον συνδικαλισμό στον ιδιωτικό τομέα. Στις πανελλαδικές απεργίες που διοργανώνουν κατά καιρούς η ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ συμμετέχουν στην συντριπτική τους πλειοψηφία οι εργαζόμενοι του δημοσίου οι οποίοι έχουν την σιγουριά της μονιμότητας. Οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις, δεν συμμετέχουν καθόλου. Οι συνδικαλιστικοί αυτοί φορείς κάθε άλλο παρά εμπιστοσύνη εμπνέουν στους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα, οι οποίοι βλέπουν τα έξοδα να τρέχουν (π.χ. ενοίκιο, έξοδα παιδιών κ.α.), ενώ δεν έχουν την παραμικρή κάλυψη σε περίπτωση που αποφασίσουν να έρθουν σε σύγκρουση με την εργοδοσία.

Ο ιδιοκτήτης των υφαντουργείων της Νάουσας, Λαναράς, αποφάσισε το κλείσιμο τους, χωρίς να υπολογίσει το κοινωνικό κόστος από την ενέργειά του αυτή. Οι αντιδράσεις υπήρξαν θυελλώδεις, με αποτέλεσμα να αναγκαστεί το υπουργείο απασχόλησης να παρέμβει για να ανασταλεί το κλείσιμο της επιχείρησης. Σε όλο τον πλανήτη είναι φανερό πως η οικονομία της αγοράς έχει φτάσει στα όριά της. Όπως στις ισχυρές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις το αστικό κράτος παρεμβαίνει προκειμένου να περιορίσει τις δραματικές επιπτώσεις από την ανεξέλεκτη λειτουργία των νόμων της αγοράς, έτσι και στην μικρή Ελλάδα παρά τον περιφερειακό – επαρχιακό της χαρακτήρα το ελληνικό αστικό κράτος αναγκάζεται, τόσο εκ των πραγμάτων, αλλά και αντιγράφοντας τις ενέργειες των διεθνών ιμπεριαλιστικών κέντρων, να παρέμβει για να προλάβει τυχόν κοινωνικές εκρήξεις. Για πόσο όμως θα τα καταφέρνει;

Μπορεί οι κοινωνικές εκρήξεις προς το παρόν να αποφεύγονται, δεν αποφεύγονται όμως οι εκρήξεις στο Πέραμα, οι οποίες δολοφονούν εργάτες στον βωμό του κέρδους. Μια μόνο λύση υπάρχει : εργατικός έλεγχος στην παραγωγή. Οι εργάτες στην ναυπηγο-επισκευαστική ζώνη να αποκτήσουν ουσιαστικό έλεγχο στις συνθήκες εργασίες τους καθώς και στα κέρδη της εργασίας. Προσοχή! Δεν μιλάμε για διανομή των κερδών, κάτι από το οποίο απαιτείται μια διαφορετική (ανωτέρου τύπου) πολιτική πραγματικότητα, αλλά αυστηρό έλεγχο για το πώς κινούνται τα κέρδη της εργοδοσίας.

Στην Ισπανία, ο «σοσιαλιστής» Θαπατέρο δήλωσε ότι θα δείξει μηδενική ανοχή σε περίπτωση που οι κοινωνικές αντιδράσεις ξεπεράσουν τα όρια. Ποια είναι τα όρια αυτά; Μα, φυσικά, να μην θιχτεί η ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής και ο μηχανισμός του αστικού κράτους, θεσμοί τους οποίους με ευλάβεια υπηρετεί.

Ένας νέγρος υποψήφιος πρόεδρος των... ΗΠΑ; Ποιος θα το φανταζόταν πριν από μερικές δεκαετίες. Ακόμα και αν ο Ομπάμα δεν εκλεγεί πρόκειται για μια μεγάλη ιστορική καμπή. Εννοείται πως δεν πρέπει να υπάρχει η παραμικρή αυταπάτη για τα όρια του Ομπάμα σε περίπτωση νίκης του.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΑΛΑΙΟΚΩΣΤΑ, Ο ΝΙΚΟΣ ΚΙ Ο ΒΑΣΙΛΗΣ,
ΕΧΟΥΝΕ ΓΡΑΨΕΙ ΜΙΑΝ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΠΟΥ ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΙΚΑΣΤΑΛΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΡΕΣΕΙ ΠΟΤΕ ΝΑ ΣΒΗΣΕΙ...
ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΔΕΝ ΣΩΖΟΥΝ Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ !

συνέχεια απ'τη σελίδα 2 Εκτός αυτού, ο παραπάνω ισχυρισμός χρησιμοποιείται έντεχνα απ' τις σχετικές υπηρεσίες των ΗΠΑ και των συμμάχων τους, με δυο στόχους : **ΠΡΩΤΟΝ,** να πείσει όσους αγωνίζονται πως ο Ιμπεριαλισμός ελέγχει τα πάντα και άρα ο εναντίον του αγώνας αποβαίνει τελικά υπέρ αυτού, και **ΔΕΥΤΕΡΟΝ,** να ενσπείρει το ζιζάνιο της διχόνοιας στον Ισλαμικό κόσμο, προβάλλοντας δυο «διαφορετικά» Ισλάμ, το «ΦΟΝΤΑΜΕΝΤΑΛΙΣΤΙΚΟ» και το «ΜΗ-ΒΙΑΙΟ».

7. Τελικά, βέβαια, το αν αν το χτύπημα ήταν γνήσιο ή όχι δεν έχει τόσο μεγάλη σημασία. Ίσως, κάποτε (όταν θ' «ανοίξουν» τα αρχεία του State Department), μετά από 40-50 χρόνια, ο κόσμος (όσος εξακολουθεί να υπάρχει) θα μάθει ένα μέρος της αλήθειας, το οποίο φυσικά δεν θα σημαίνει απολύτως τίποτε. Εκείνο που έχει, ωστόσο, σημασία - τεράστια - για τις σημερινές εξελίξεις είναι ο τρόπος με τον οποίο εκμεταλλεύτηκε το χτύπημα της 11/9/2001 η εξουσία των ΗΠΑ. Παραπάνω, χαρακτηρίσαμε τις αντιδράσεις της «σπασμωδικές» και «βεβιασμένες». Ίσως να πέφτουμε έξω.

8. Το 2001, μετά το χτύπημα, γράφαμε σ' αυτό το δελτίο πως, εντύπωση δεν μάς προξενούσε το πλήγμα αυτό καθ' αυτό, αλλά το γεγονός πως ΕΙΧΕ ΑΡΓΗΣΕΙ. Τα εγκλήματα, που είχαν διαπράξει οι εξουσιαστές των ΗΠΑ σε βάρος αθώων και αμάχων ανθρώπων σε κάθε γωνιά του πλανήτη, ζητούσαν εκδίκηση επί δεκάδες χρόνια. Κι όπως αποδείχτηκε, δεν ήταν καθόλου δύσκολο να πάρει κάποιος την εκδίκηση αυτή. Κάθε λογικός άνθρωπος περίμενε - απ' την εποχή τουλάχιστον του Πολέμου του Βιετνάμ - ένα χτύπημα σαν αυτό. Οπωσδήποτε το περίμενε και η εξουσία των ΗΠΑ. Και, βέβαια, είχε από καιρό σχεδιάσει - και κάθε τόσο εκσυγχρόνιζε αυτά τα σχέδια, ανάλογα με την εκάστοτε συγκυρία και τις εκάστοτε επιδιώξεις της - τον τρόπο με τον οποίο θ' αντιδρούσε σε κάποιο παρόμοιο ενδεχόμενο. Οι αναγνώστες αρκεί ν' αναλογιστούν τα σχέδια που καταρτίζουν οι κυβερνήσεις όλου του κόσμου για την αντιμετώπιση ακόμη και εντελώς απρόβλεπτων τυχαίων γεγονότων (φυσικές καταστροφές, ατυχήματα κ.λπ.), τόσο στο πρακτικό, όσο και στο επικοινωνιακό επίπεδο, κι ας βγάλουν τα συμπεράσματά τους. Ο Οσάμα Μπιν Λάντεν είχε μπει από καιρό στο στόχαστρό τους (χτυπήματα ΗΠΑτζήδικων στόχων στην Σαουδική Αραβία, στο Άντεν, στο Ναϊρόμπι, στο Νταρ-εσ-Σαλάμ... Αμφιβάλλει κανείς πως, αν όλα αυτά συνέβαιναν πριν 30 χρόνια, ο ένοχος θα λεγόταν Αμπού Νιντάλ κι η οργάνωσή του Μαύρος Σεπτέμβρης ;), χωρίς ωστόσο να έχει χαρακτηριστεί «ο υπ' αρ. 1 εχθρός των ΗΠΑ. Θα μπορούσε, λοιπόν, κάποιος να καταλήξει στο συμπέρασμα πως η ιστορία της 11/9/2001 ήταν στημένη, αν ο Οσάμα Μπιν Λάντεν δεν αναλάμβανε τελικά την ευθύνη κι αν η Αλ-Κάϊντα δεν συνέχιζε να εκδίδει ανακοινωθέντα με τα οποία αναλαμβάνει κάθε τόσο την ευθύνη κτυπημάτων εναντίον των ιμπεριαλιστών των ΗΠΑ και των συμμάχων τους.

9. Έτσι, λοιπόν, όλα δείχνουν πως η εξουσία των ΗΠΑ είχε σχεδιάσει την τελική της επέλαση, για την εγκαθίδρυση της ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ της (στ' αγγλικά EMPIRE, απ' το λατινικό IMPERIUM, ο όρος είχε χρησιμοποιηθεί πολύ πριν το 1989 απ' τον Αμερικανό Επαναστάτη Δημοσιογράφο Mumia Abu Jamal), τουλάχιστον απ' την εποχή της Συνάντησης της Μάλτας, μεταξύ Μιχαήλ Γκορμπατσώφ και Τζωρτζ Μπους, πατρός, τις παραμονές της διάλυσης της ΕΣΣΔ, το 1989. Έναν χρόνο αργότερα, ο πατέρας Μπους επιτίθεται κατά του Ιράκ. Οι πολύνεκροι βομβαρδισμοί της Βαγδάτης και των άλλων Ιρακινών πόλεων, με «ΑΠΕΜΠΛΟΥΤΙΣΜΕΝΟ» ΟΥΡΑΝΙΟ (πόσο γρήγορα ξέχασαν όλοι εκείνες τις εικόνες του βομβαρδισμένου καταφυγίου με τα αποτυπώματα των εξαερωμένων γυναικόπαιδων στους τοίχους !!!) γίνονται χωρίς οι ΗΠΑ να προβάλουν ΚΑΝΕΝΑΝ ΛΟΓΟ. Η έλλειψη αυτή καλύπτεται από την ΑΝΕΠΙΣΗΜΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ (των βορειοαμερικανικών και των συμμαχικών τους ΜΜΕ), που, σαν κύρια αιτία, προβάλλει την «γενοκτονία» των Κούρδων (π.χ. Χαλάμπτσα - βλ., όμως, και την άποψη που διατυπώνει ο πράκτορας της CIA Τάσος Τέλλογλου, στο άρθρο του περί 17 Νοέμβρη - το 2001 - που αναδημοσιεύουμε στις επόμενες σελίδες μας). Την ίδια στιγμή, οι ληστοσυμμορίες των Μπαρζανί-Ταλαμπανί ισοπεδώνουν με τα, made in the USA, κανόνια τους την ΣουλεΙμανίγια και ΚΑΤΑΛΥΟΥΝ ΤΗΝ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΙΡΑΚΙΝΟΥ ΚΟΥΡΔΙΣΤΑΝ, ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΟΥ ΣΑΝΤΑΜ ΧΟΥΣΕΪΝ ΕΙΧΕ ΘΕΣΠΙΣΕΙ ΚΑΙ ΣΕΒΟΤΑΝ (όπως προκύπτει από το «Ημερολόγιο της Σουλεϊμανίγια», εφημερίδες, περιοδικά, που εκδόθηκαν στην Γερμανία, το 1991, από Ιρανούς,Ιρακινούς και Κούρδους μετανάστες - βλ. Schwarz-Rote Kalenda 1991). ΘΥΜΙΖΟΥΜΕ, τέλος, στους αναγνώστες μας : Α΄ - εκείνη την εποχή κανείς δεν μιλάει για τον Μπιν Λάντεν και την Αλ-Κάϊντα και Β΄ - ο Σαντάμ Χουσεϊν προσφέρει στις ΗΠΑ «γην και ύδωρ» (και, φυσικά, ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ), προκειμένου να αποτρέψει τα δεινά που ο Ιμπεριαλισμός ετοιμάζει για το Ιράκ, αλλά ΕΙΣ ΜΑΤΗΝ.

10. Κι ενώ οι περισσότεροι διεθνείς αναλυτές - ενδεικτικά αναφέρουμε άρθρο του γνωστού πρώην πράκτορα και μετέπειτα (απ' τα τέλη της δεκαετίας του 1960) φανατικού εχθρού της CIA, Philip ➔

Agee, στο οποίο προβλέπει την μέχρις εσχάτων συνέχιση του πολέμου κατά του Ιράκ, προκειμένου «οι ΗΠΑ ν' αποκτήσουν τον πλήρη έλεγχο των πετρελαίων της Μέσης Ανατολής») - περιμένουν την εισβολή των ΗΠΑ στο Ιράκ, η νέα ηγεσία της Washington, υπό τον Κλίντον, στρέφει την προσοχή της προς τα Βαλκάνια.

11. Ομολογούμε πως δεν περιμέναμε αυτή την εξέλιξη (βλ. σε διάφορα τεύχη του Αναρχικού, 1990-92). Την παραμονή της έναρξης των ΝΑΤΟϊκών βομβαρδισμών κατά της Γιουγκοσλαβίας, γράφαμε πως η επικείμενη Βαλκανική επιχείρηση δεν επρόκειτο να πραγματοποιηθεί και πως δεν επρόοκειτο παρά για επιχείρηση παραπλάνησης, όντας πεπεισμένη πως η πραγματική επίθεση των ΗΠΑ θα εκδηλωνόταν εναντίον του Ιράκ. Κι όμως... Σε πολυσέλιδη ανάλυσή μας (λίγο νωρίτερα, η οποία μάλιστα είχε αναδημοσιευθεί ολόκληρη και στο ΠΟΝΤΙΚΙ), υποστηρίζαμε πως οι συγκρούσεις στην Γιουγκοσλαβία ΗΤΑΝ ΜΕΡΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΩΝ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΤΕΡΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ, ο οποίος όμως ΘΑ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΣΕ, ΚΑΘΩΣ ΟΙ ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ (ΡΩΣΣΙΑΣ-ΗΠΑ) ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΑΚΟΜΗ ΧΑΡΑΧΤΕΙ. Πιστεύαμε πως οι ΗΠΑ κι οι σύμμαχοί τους επενέβαιναν στην Γιουγκοσλαβία για να την διαλύσουν, δημιουργώντας στα Δυτικά Βαλκάνια μια σειρά κρατιδίων-προτεκτοράτων, τα οποία θα εμπόδιζαν την πρόσβαση των Ράσσων στην Αδριατική και - σε συνδυασμό με τον έλεγχο από τις ΗΠΑ των Δαρδανελίων - την έξοδό τους στην Μεσόγειο. Σ' αυτό, όπως αποδεικνύεται, είχαμε δίκιο. Περιμέναμε, ωστόσο, πως η άμεση προτεραιότητα των ΗΠΑ ήταν η εισβολή στο Ιράκ. Σ' αυτό, πέσαμε έξω. Ενδεχομένως, επειδή οι ΗΠΑ περίμεναν πως οι Ρώσσοι θα αντιδρούσαν αμεσότερα στα Βαλκάνια απ' ό,τι στον Περσικό Κόλπο και άρα έπρεπε να τους προλάβουν. Ή, ίσως, επειδή οι ΗΠΑ δεν ήθελαν ν' αφήσουν τους Ευρωπαίους συμμάχους τους (κυρίως τους Γερμανούς και τους Ιταλούς) ν' αποκτήσουν τον πλήρη έλεγχο. Φυσικά, υπάρχουν και πολλές άλλες εκδοχές κι αιτίες, που - ως συνήθως - συντρέχουν και αλληλοσυμπληρώνονται έτσι ώστε να καθίσταται δύσκολη ακόμη και η απλή απαρίθμησή τους.

12. Με τον κατακερματισμό της Γιουγκοσλαβίας σε κρατίδια-προτεκτοράτα, τα οποία στηρίζουν κάθε ελπίδα επιβίωσης των λαών τους στην οικονομική βοήθεια των ΗΠΑ (είτε απ' ευθείας, είτε μέσω της Ευρωπαϊκής Ένωσης), η παροχή της οποίας εξαρτάται από την δουλική εξυπηρέτηση των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων, η Ρωσσία αποκοβόταν εντελώς από την Μεσόγειο και, φυσικά, απ' την Αφρική, την γεωστρατηγική της θέση και τις πρώτες της ύλες (κυρίως, ουράνιο).

13. Στα τέλη του 2001, οι ΗΠΑ αποφασίζουν πως ήρθε η κατάλληλη στιγμή να εξαπολύσουν την προτελευταία φάση των επιχειρήσεών τους για την κατάκτηση του κόσμου. Στόχοι : α) η περικύκλωση της δυτικής πλευράς της Κίνας (η νότια πλευρά ελέγχεται, εν μέρει, απ' τις βάσεις στην Ταϊβάν, την Ιαπωνία, την Νότια Κορέα και την Γκουάμ στον Ειρηνικό), β) η προώθηση των δτνάμεών τους στα νότια της Ρωσσικής Ομοσπονδίας, με την εγκατάσταση εξαγορασμένων, φιλικών κυβερνήσεων σε μια σειρά χωρών (πρώην τμημάτων της ΕΣΣΔ), όπως το Αζερμπαϊτζάν, το Ουζμπεκιστάν, η Γεωργία..., γ) η απόκτηση στρατιωτικών και αεροπορικάν-πυραυλικών βάσεων στις παραπάνω περιοχές και στο κατεχόμενο Αφγανιστάν, δ) η ακόμη σφιχτότερη πρόσδεση του Πακιστάν στο άρμα των συμφερόντων τους, παράλληλα με την (πρόσκαιρη) ουδετεροποίηση της Ινδίας (στην οποία έχουν τάξει οικονομική και τεχνική υποστήριξη, κυρίως στον τομέα της πυρηνικής ενέργειας), ε) ο απόλυτος οικονομικός έλεγχος των περιοχών της Μέσης και Εγγύς Ανατολής και του Νοτίου Καυκάσου, ο έλεγχος των πλουτοπαραγωγικών τους πηγών και των οδών διακίνησης των προϊόντων τους, στ) η περικύκλωση του Ιράν (ένας απ' τους επόμενους στόχους των ΗΠΑ), ζ) η παρεμπόδιση της πρόσβασης των αντιπάλων (Ρωσσίας, Κίνας) και των ενδεχομένων αντιπάλων (Ευρωπαϊή Ένωση, Ιαπωνία, κ.λπ) στις πηγές ενέργειας και στις πρώτες ύλες. Η στιγμή θεωρείται κατάλληλη, καθώς το χτύπημα της 11/9/2001 και η έντεχνα καλλιεργημένη «αντι»-τρομοκρατική υστερία προσφέρει στις ΗΠΑ την δυνατότητα να παρουσιάσουν στους ανά τον κόσμο εξουσιαστές έναν «ΚΟΙΝΟ ΕΧΘΡΟ» : ΤΟΝ ΙΣΛΑΜΙΚΟ «ΦΟΝΤΑΜΕΝΤΑΛΙΣΜΟ» !

14. Έτσι, λοιπόν, οι επτά στόχοι του Ιμπεριαλισμού (που απαριθμήσαμε, όχι βέβαια περιοριστικά, στην προηγούμενη παράγραφο) αποτέλεσαν επτά λόγους, για τους οποίους η επίθεση, η εισβολή και η κατοχή στο Αφγανιστάν ήταν ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΗ. Σημειώνουμε, πάντως, ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της αφγανικής «περίπτωσης» : Το Αφγανιστάν «απελευθερώθηκε από τον ζυγό των φανατικών Ταλιμπάν», δηλαδή ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΘΗΚΕ ΑΠ' ΤΟΝ ΖΥΓΟ ΕΚΕΙΝΩΝ, ΠΟΥ, ΕΛΑΧΙΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΝΩΡΙΤΕΡΑ, ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΟΝΤΑΝ ΑΠ' ΤΑ ΜΜΕ ΤΩΝ ΗΠΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΑΚΕΔΩΝ ΤΟΥΣ. «ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ»... Το σημειώνουμε, επειδή το θεωρούμε ΛΙΑΝ ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΟ ΤΗΣ ΙΣΧΥΟΣ ΤΗΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ. Αν την πιστέψει κανείς αυτή την προπαγάνδα, καταλήγει ➔

στο «ΛΟΓΙΚΟ» ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ : ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΒΑΣΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΑΜΕΣΩΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ ΤΩΝ ΣΟΒΙΕΤΙΚΩΝ !!!

15. «Φυσική» συνέπεια όλων των ανωτέρω, βέβαια, η τρίτη φάση του πολέμου εναντίον του Ιράκ. Η πρώτη φάση ήταν η επίθεση του πατέρα Μπους (1991). Η δεύτερη, η συνέχιση των βομβαρδισμών των Ιρακινών πόλεων απ' τον χασάπη της Γιουγκοσλαβίας, Κλίντον (1998). Η τρίτη, η επίθεση, η εισβολή και η κατοχή του Ιράκ απ' τον Μπους τζούνιορ (2003).

16. Δεν θέλουμε να κουράσουμε τους αναγνώστες, επαναλαμβάνοντας γνωστές σ' όλους ιστορίες. Δεν μπορούμε, ωστόσο, να μην τονίσουμε κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά αυτής της 3ης φάσης του πολέμου των ΗΠΑ κατά του Ιράκ. **I** - ΟΙ ΔΥΟ ΠΡΩΤΕΣ ΦΑΣΕΙΣ ΕΙΧΑΝ ΩΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟ ΤΟΥΣ ΣΤΟΧΟ ΤΗΝ ΑΣΚΗΣΗ ΠΙΕΣΗΣ (ΠΛΗΓΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ ΚΟΙΝΗΣ ΩΦΕΛΕΙΑΣ, ΕΠΙΒΟΛΗ ΕΜΠΑΡΓΚΟ, κ.λπ.), ΩΣΤΕ ΝΑ ΑΝΑΤΡΑΠΕΙ Ο ΣΑΝΤΑΜ ΧΟΥΣΕΪΝ. Η ΤΡΙΤΗ ΦΑΣΗ ΕΙΧΕ ΩΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟ ΤΗΣ ΣΤΟΧΟ ΤΗΝ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ. **II** - ΟΙ ΔΥΟ ΠΡΩΤΕΣ ΦΑΣΕΙΣ ΠΡΟΒΑΛΛΑΝ ΩΣ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΟΝ «ΤΥΡΑΝΝΙΚΟ» ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΟΥ ΜΠΑΑΘΙΚΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ (ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ «ΣΧΕΔΙΟΥ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΚΟΥΡΔΩΝ»). Η ΤΡΙΤΗ ΦΑΣΗ ΠΡΟΒΑΛΛΕΙ ΚΑΤ' ΑΡΧΗΝ ΩΣ ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ (που εξαπολύεται με αφορμή την «επίθεση» του «τυραννικού» Ιράκ κατά του «δημοκρατικού» Κουβέϊτ) ΤΗΝ ΚΑΤΟΧΗ ΑΠ' ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΟΥ ΣΑΝΤΑΜ ΧΟΥΣΕΪΝ «ΟΠΛΩΝ ΜΑΖΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ» (κυρίως «πολεμικών αερίων και πυραύλων μεγάλου βεληνεκούς, ικανών να πλήξουν στόχους, όχι μόνο στο Ισραήλ, αλλά και σε χώρες της Δυτικής Ευρώπης»). ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ ΣΠΕΥΔΟΥΝ ΝΑ ΑΠΟΔΕΧΘΟΥΝ ΚΑΠΟΙΟΙ ΜΠΡΑΒΟΙ ΤΟΥ ΗΠΑΤΖΗΔΙΚΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ (Βρεττανία, Αυστραλία, Ιταλία, Ισπανία, Καναδάς...), ΕΝΩ ΚΑΠΟΙΟΙ ΑΛΛΟΙ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝ ΕΠΙΦΥΛΑΞΕΙΣ (Νότια Κορέα, Ιαπωνία...). ΤΕΛΟΣ, ΠΟΛΛΟΙ (Τσεχία, Ουγγαρία, Ρουμανία, Βουλγαρία, Νότια Αφρική, Π.Γ.Δ. Μακεδονίας, Ανγκόλα... κ.λπ.) ΔΕΝ ΠΕΙΘΟΝΤΑΙ, ΑΛΛΑ ΤΡΕΧΟΥΝ ΝΑ ΣΥΜΠΑΡΑΤΑΧΘΟΥΝ ΜΕ ΤΗΝ ΟΥΑΣΙΝΓΚΤΟΝ, ΜΥΡΙΖΟΜΕΝΕΣ ΧΟΝΤΡΕΣ ΑΜΟΙΒΕΣ ΚΑΙ ΤΡΕΛΛΟ ΠΛΙΑΤΣΙΚΟ. **III** - ΟΛΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΒΕΒΑΙΑ, ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ ΠΩΣ Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΑΓΜΑΤΟΓΝΩΜΟΝΩΝ ΤΟΥ Ο.Η.Ε. (Μπλιξ, Ελ Μπαραντέϊ...) ΔΙΑΨΕΥΔΟΥΝ ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑΤΙΚΑ ΤΟΥΣ ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΥΣ ΤΩΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΩΝ ΤΩΝ ΗΠΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΑΚΕΔΩΝ ΤΟΥΣ. **IV** - ΟΤΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣΒΟΛΗ, Ο ΜΠΟΥΣ ΚΙ Ο ΛΑΚΕΣ ΤΟΥ, ΜΠΛΑΙΡ, ΑΝΑΓΚΑΖΟΝΤΑΙ ΝΑ ΠΑΡΑΔΕΧΤΟΥΝ ΠΩΣ ΤΟ ΜΠΑΑΘΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΔΕΝ ΔΙΕΘΕΤΕ ΤΕΤΟΙΑ ΟΠΛΑ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΙΧΑΝ ΦΛΟΜΩΣΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑΚΗ ΜΕ ΧΟΝΔΡΟΕΙΔΕΣΤΑΤΑ ΨΕΜΜΑΤΑ, ΟΙ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ ΤΩΝ ΗΠΑ (ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΕΣ, ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΜΜΕ) ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΠΗΡΕΤΩΝ ΤΟΥΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΑΝ ΤΙΣ... ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΑΝΥΑΜ ΧΟΥΣΕΪΝ ΜΕ ΤΗΝ ΑΛ-ΚΑΪΝΤΑ !!! **V** - ΟΤΑΝ, ΤΕΛΟΣ, ΚΑΤΕΡΡΕΥΣΕ ΚΙ ΑΥΤΗ Η ΘΕΩΡΙΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΜΑΖΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΙΡΑΚΙΝΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ (ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΩΣ ΦΥΛΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΠΕΠΟΙΘΗΣΕΩΝ) ΚΙ ΟΧΙ ΚΑΠΟΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ «ΕΞΤΡΕΜΙΣΤΙΚΩΝ» ΟΜΑΔΩΝ (ΟΠΩΣ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΟΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ΒΟΡΕΙΟΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΚΑΙ ΔΥΤΙΚΟΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΙ ΟΙ ΑΝΤΑΡΤΕΣ ΙΣΛΑΜΙΣΤΕΣ), ΕΣΠΕΥΣΑΝ ΝΑ «ΔΙΚΑΣΟΥΝ» ΚΑΙ ΝΑ ΔΟΛΟΦΟΝΗΣΟΥΝ ΤΟΝ ΣΑΝΤΑΜ, ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΙ, ΑΦΟΥ ΤΟΥΣ ΕΚΛΕΙΣΑΝ ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟ ΣΤΟΜΑ, ΕΠΕΣΤΡΕΨΑΝ ΣΤΟΥΣ ΑΡΧΙΚΟΥΣ ΤΟΥΣ ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΥΣ ΠΕΡΙ «ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑΣ», «ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑΣ», «ΕΘΝΟΚΑΘΑΡΣΗΣ», ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΥΣ ΠΟΥ ΕΥΚΟΛΑ ΚΑΤΑΠΙΝΟΥΝ ΟΙ ΛΑΟΙ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ, ΤΩΝ ΗΠΑ, ΤΟΥ ΚΑΝΑΔΑ, ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ, ΑΦΟΥ Η ΠΟΛΥΕΤΗΣ ΠΛΥΣΗ ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ ΤΟΥΣ ΑΠ' ΤΑ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ ΜΜΕ ΤΟΥΣ ΕΧΕΙ ΠΕΙΣΕΙ ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ «ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΟΙ» ΚΙ «ΑΝΑΠΤΥΓΜΕΝΟΙ», ΣΕ ΑΝΤΙΔΙΑΣΤΟΛΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ ΤΟΥ ΥΠΟΛΟΙΠΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ «ΥΠΑΝΑΠΤΥΚΤΟΙ» ΚΑΙ (ΩΣ ΕΚ ΤΟΥΤΟΥ) «ΑΓΡΙΟΙ». ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΒΕΒΑΡΥΜΕΝΗ, ΕΝ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΩ, ΕΙΝΑΙ Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΚΑΠΟΙΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ, ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΕΧΟΝΤΑΣ ΠΑΡΕΙ ΣΟΒΑΡΑ ΤΗΝ «ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΤΗΤΑ» ΤΟΥΣ, ΤΗΝ «ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ» ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΡΤΙΣΗ, ΤΗΝ «ΑΝΤΙΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΝ «ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑΚΟ» ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΡΟΛΟ ΤΟΥΣ, ΘΕΩΡΟΥΝ ΤΟΥΣ ΥΠΟΛΟΙΠΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ «ΟΠΙΣΘΟΔΡΟΜΙΚΟΥΣ», «ΑΚΑΤΑΡΤΙΣΤΟΥΣ», «ΘΡΗΣΚΟΛΗΠΤΟΥΣ», ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΕΧΟΥΝ ΤΟ «ΕΠΑΝΑΣΤΑΙΚΟ» ΚΑΘΗΚΟΝ ΝΑ «ΔΙΑΦΩΤΙΣΟΥΝ» ΤΑ ΜΥΑΛΑ ΚΑΙ Ν' «ΑΝΟΙΞΟΥΝ» ΤΑ ΜΑΤΙΑ, ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΠ' ΤΟΝ «ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΟ» ΚΑΙ «ΑΣΙΑΤΙΚΟ ΔΕΣΠΟΤΙΣΜΟ» ! ΑΝ, ΣΥΝΕΙΡΜΙΚΑ, ΣΑΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΣΤΟ ΝΟΥ Ο «ΕΚΔΗΜΟΚΡΑΤΙΣΜΟΣ» ΤΟΥ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΙΡΑΚ, ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΣΙΓΟΥΡΟΙ ΠΩΣ Ο ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΣΩΣΤΑ.

16. Ο ΗΠΑτζήδικος ιμπεριαλισμός, ωστόσο, δεν έχει παρά συμφέροντα. Δεν έχει θρησκευτική πίστη, πολτικές πεποιθήσεις, ηθικές αρχές. Δεν τού χρειάζονται δικαιολογίες, παρά μόνο για να αποκοιμίζει τους σκλάβους. Και, φυσικά, θα πρέπει να τού κοστίζουν όσο το δυνατόν λιγότερο. Δεν τού χρειάζονται, λοιπόν, θρησκεία, ιδεολογία, ηθική. Οι σκλάβοι θα πρέπει να μάθουν πως μόνη υποχρέωσή τους είναι να τού αποφέρουν κέρδος και μοναδική τους απολαβή η επιβίωση (όσο τούς την επιτρέπει το ιμπεριαλιστικό συμφέρον). Έτσι, λοιπόν, σκόπιμα δεν παρουσίασε καμμιά σοβαρή δικαιολογία για την εισβολή και την επιβολή της κατοχής του στο Ιράκ (καμμιά απολύτως προς τον Ιρακινό Λαό, κάποιες βλακείες στους «συμμάχους» του, κάποιες φαιδρές ανοησίες προς τον «λαό» των ΗΠΑ και της Ευρ. Ένωσης). Κοινός παρονομαστής, λοιπόν, όλων των ενεργειών των ΗΠΑ, στη διάρκεια της 3ης φάσης του πολέμου κατά του Ιράκ (απ' το 2003 μέχρι σήμερα), είναι η ΚΥΝΙΚΟΤΗΤΑ. Στόχος των ιμπεριαλιστών της Washington είναι η αρπαγή του πλούτου όλου του πλανήτη, η υποδούλωση όσων μπορούν να συμβάλουν στα κέρδη του και η φυσική εξόντωση των υπολοίπων. Το διακηρύττει σ' όλους τους δυνατούς τόνους. Βασανίζει και σκοτώνει, όχι μόνο Ιρακινούς κι Αφγανούς αμάχους και γυναικόπαιδα, αλλά και συμμάχους του (πρόσφατο παράδειγμα οι 10 Γάλλοι μισθοφόροι) και δεν δίνει δεκάρα. Κρίνει τις όποιες καταστάσεις με διαφορετικά κάθε φορά κριτήρια, ανάλογα με το αναμενόμενο κέρδος του. Και, βέβαια, περιφρονεί κάθε έννοια «διεθνούς δικαίου», γράφοντας πρώτον-πρώτον τον ΟΗΕ στα παλιά του τα παπούτσια.

17. ΗΔΗ, ΟΜΩΣ, ΑΠ' ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, Ο ΤΡΙΤΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ, Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΒΟΛΗ ΤΗΣ ΑΠΟΛΥΤΗΣ ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΗΠΑ, ΕΧΕΙ ΠΕΡΑΣΕΙ ΣΕ ΝΕΟ - ΠΟΛΥ ΠΙΟ ΠΡΟΧΩΡΗΜΕΝΟ ΚΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ - ΣΤΑΔΙΟ. Μέχρι τον Ιούλιο, οι στρατιωτικές επιχειρήσεις κατά της Ρωσσίας γινόταν περιφερειακά και, μάλιστα, με μικρότερη ένταση απ' ό,τι στην διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου (μ' εξαίρεση την Κρίση των Πυραύλων της Κούβας, το 1964).

18. *Τώρα, για πρώτη φορά, ο πόλεμος μεταφέρεται στην πόρτα της Ρωσσίας. Και μάλιστα σε δυο πόρτες : Μια στον Καύκασο (και στην Μαύρη Θάλασσα και στην Κασπία), με την επίθεση της Γεωργίας κατά της Νότιας Οσσετίας, και μια στα ευρωπαϊκά σύνορα, με την εγκατάσταση πυρηνικών πυραύλων των ΗΠΑ στην Πολωνία και ραντάρ στην Τσεχία.*

19. Η ΡΩΣΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΜΕΝΗ ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙ. ΟΙ ΗΠΑ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΜΕΝΕΣ ΝΑ ΚΙΝΗΘΟΥΝ ΓΡΗΓΟΡΑ, ΩΣΤΕ ΝΑ ΜΗΝ ΔΩΣΟΥΝ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ ΤΟΝ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΧΡΟΝΟ ΓΙΑ ΝΑ ΜΠΕΙ ΣΤΟ «ΠΑΙΧΝΙΔΙ» (ενδεχομένως) **ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΡΩΣΣΩΝ.**

20. Ο ΘΕΡΜΟΠΥΡΗΝΙΚΟΣ ΟΛΕΘΡΟΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΚΙ ΟΛΑΣ ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΜΑΣ.

Τί μπορούμε, λοιπόν, να κάνουμε ;

Πάρα πολλά.

I - Να χτυπήσουμε μ' όλες μας τις δυνάμεις τους ΗΠΑτζήδες ιμπεριαλιστές και να μην τους αφήσουμε να χρησιμοποιήσουν ανεμπόδιστα τις βάσεις τους στην περιοχή μας (Ιντσιρλίκ, Σούδα, Αβιάνο...).

II - Να εμποδίσουμε την πρόσβασή των πολεμικών κι εμπορικών τους πλοίων στα λιμάνια (η Devrimci Sol τους είχε εμποδίσει να αποβιβαστούν, ρίχνοντάς τους στα νερά του Βοσπόρου).

III - Να στραφούμε μ' όλα τα δυνατά μέσα εναντίον των ντόπιων υπηρετών τους και να μην τους αφήσουμε να προσφέρουν στις ΗΠΑ την Γη, το Ύδωρ, το Αίμα ΜΑΣ.

IV - Να εκφράσουμε έμπρακτα την αλληλεγγύη μας σ' όσους αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική επέλαση (παροχή εφοδίων, ασύλου...).

V - Να σφυρηλατήσουμε ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΩΝ, ΑΝΤΙ-ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ. ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΠΙΑ ΚΑΙΡΟ ΓΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ ΔΙΑΜΑΧΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΦΩΝΙΕΣ. Ο ΔΡΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ : Ο ΚΟΙΝΟΣ ΑΝΥΠΟΧΩΡΗΤΟΣ ΑΓΩΝΑΣ !

όψεις... απόψεις... απόψεις... απόψεις... απόψεις... από

Ο ρόλος της εκκλησίας έχει τεράστια πολιτική σημασία η οποία δεν αφήνει αδιάφορους τους αστούς πολιτικούς. Στην επέτειο για τα 1020 χρόνια από τον εκχριστιανισμό των Ρώσσων στο Κίεβο της Ουκρανίας δύο ήταν οι πρωταγωνιστές για την απόκτηση στην ουκρανική ορθόδοξη εκκλησία: ο Βαρθολομαίος του Φαναρίου και ο Αλέξιος της Μόσχας. Η μονομαχία μάλλον έληξε με ισοπαλία, αφού συνλειτουργήσαν. (Βοήθειά μας!). Τι σχέση μπορούν να έχουν όλες αυτές οι ιμπεριαλιστικές πρακτικές με την ασκητική μορφή του Ιησού Χριστού, αυτό είναι κάτι που μόνο άτομα με χαμηλό μορφωτικό επίπεδο ή ακόμα και κακόβουλα μπορούν να το εξηγήσουν.

Και αφού γίνεται λόγος για το Κίεβο, καλό είναι να τονίσουμε ότι συνεχίζεται με αμείωτη ένταση ο αμερικανο-ρωσσικός ανταγωνισμός για την ένταξη της Ουκρανίας σε κάποια από τις σφαίρες επιρροής των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Η χώρα αυτή έχει έκταση 603.700 τετρ.χιλιόμετρα και πληθυσμό 219,5 εκ. (σύμφωνα με στοιχεία του 2001), ενώ κατέχει σημαντική γεωστρατηγική θέση. Ο φιλοδυτικός συνασπισμός του προέδρου Βίκτωρ Γιουσένκο και της Γιούλια Τιμοσένκο, παρά τις μεταξύ τους έριδες, μέχρι στιγμής κυριαρχεί στην πολιτική σκηνή, αν και η τελευταία δεν κατώρθωσε, παρ' όλες τις προσπάθειές της, να επιβάλει τον εκλεκτό της για δήμαρχο του Κιέβου. Δήμαρχος επανεξελέγη ο ρωσσόφωνος Λεονίντ Τσερνοβέτσκι.

Ο μουσικός Φίλιπ Γκλας και η ηθοποιός Σάρον Στόουν εξέφρασαν τις ανησυχίες τους για τα ανθρώπινα δικαιώματα στο Θιβέτ και στην Κίνα γενικότερα. Είναι γνωστός, ο πολιτικός ρόλος των καλλιτεχνών και πως αυτοί αξιοποιούνται από τα κέντρα (ή παράκεντρα) εξουσίας για σκοπούς πολύ διαφορετικούς από αυτούς που υποτίθεται ότι εκφράζουν.

Ο Ράντοβαν Κάρατζιτς προσήχθη στην Χάγη. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως ευθύνεται για κάποια από αυτά που τού καταλογίζονται. Ούτε στιγμή, όμως, δεν πρέπει να ξεχνάμε πως δεν είναι οι ιμπεριαλιστές εκείνοι που έχουν το ηθικό δικαίωμα να τον δικάσουν. Αυτοί, που, με τα εγκλήματά τους, κάνουν τις ενέργειες των Κάρατζιτς – Μλάντιτς να μοιάζουν με απλά πταίσματα. Εάν κάποιοι έχουν το δικαίωμα να δικάσουν άτομα όπως οι Κάρατζιτς – Μλάντιτς, αυτοί είναι οι εργάτες και οι εργαζόμενοι της πρώην Γιουγκοσλαβίας. Διαφορετικά, στο δικαστήριο της Χάγης πρέπει να προσαχθούν και όλοι αυτοί που κάθονται στα κέντρα λήψης αποφάσεων των διεθνών ιμπεριαλιστικών κέντρων.

<u>Ενδοταξικός πόλεμος</u>

Αυτά που γίνονται τώρα είναι ένας ενδοταξικός πόλεμος μεταξύ δύο ισχυρών καπιταλιστικών συγκροτημάτων, του αραβικού και του δυτικού.
Με πολλές και διάφορες μορφές.
Τα παραμύθια για πόλεμο θρησκειών, πολιτισμών, δημοκρατίας, τρομοκρατίας, είναι για την ευρεία κατανάλωση.
Μια καπιταλιστική Δύση, που μάχεται να διατηρήσει μεγάλο μέρος των παγκοσμίων αποθεμάτων, χρησιμοποιεί ρατσιστικά επιχειρήματα. Με πρόσχημα τζελάπες και μαντίλες προσπαθεί να πείσει τον κόσμο της, που μεγάλο μέρος της είναι άνεργος, ότι πρόκειται για πόλεμο πολιτισμών και αξίζει να πάνε οι φτωχοί, βέβαια να σκοτωθούνε.
Δεν θα είναι και ο τελευταίος. Όσο αργεί η εργατική τάξη να επέμβει και δώσει μιαν άλλη πορεία στην ανθρωπότητα θα έχουμε κι' άλλες ενδοταξικές ρήξεις. Στην συνέχεια, αν και άρχισαν ήδη οι αψιμαχίες, έρχεται η σύγκρουση με τον μεγάλο ρωσικό κρατικό καπιταλισμό. Κοντά σ' αυτόν και η σύγκρουση με τον κινεζικό. Η ιδιομορφία αυτού του ενδοταξικού πολέμου είναι ότι στον αραβικό κόσμο ξεσηκώνεται ένα μεγάλο μέρος ανεξαρτιτοποίησης. Πρόκειται για τις προωθημένες ομάδες αυτών των χωρών. Στηριζόμενοι σε πλατειά λαϊκή υποστήριξη πρωτοποριακοί σχηματισμοί σαν την παλαιστινιακή Χαμάς και την λιβανέζικη Χεζμπολάχ, επεμβαίνουν σ' αυτή την πάλη με πιο ριζοσπαστικά αιτήματα και ικανοποιούν ευρύτατα τμήματα του πληθυσμού. Οι οικονομικές και πολιτικές ηγεσίες δεν βλέπουν με καλό μάτι αυτές τις κινήσεις απελευθέρωσης και ανεξαρτησίας. Αλλά δεν μπορούν να επιχειρήσουν σκληρά χτυπήματα. Αντίθετα, αυτές οι ίδιες απειλούνται από αυτούς τους προωθημένους μαχητικούς σχηματισμούς.

του Δημήτρη Λιβιεράτου,

απ' την μπροσούρα των Δ. Λιβιεράτου και Γ.Αδαμίδη ***«Πετρέλαια και Επανάσταση»,*** *Αθήνα 2007*